

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/7/2013
Identifikačné číslo spisu:	1107220813
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1107220813.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Doc. Ing. Walter Waradzin, CSc., nar. 8. júla 1942, bytom Orechová 221, Šaľa, práv. zast. TIMAR & partners, s. r. o., P. Pázmaňa 915/9, Šaľa, proti žalovanému Klöber-Hpi, s. r. o., Grösslingova 53, Bratislava, IČO: 34 146 202, práv. zást. JUDr. Juraj Erben, advokát, Nám. SNP 22, Bratislava, o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, vedenej na Okresnom súde Bratislava I v Bratislave pod sp. zn. 29 Cb/61/2007, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. decembra 2012, č. k. 3Cob/148/2012-276, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a .
Žalovanému sa náhrada trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 14. novembra 2011, č. k. 29 Cb/61/2007-235 žalobu žalobcu zamietol a uložil mu povinnosť zaplatiť žalovanému na náhradu trov konania sumu 847,65 Eur a 99,50 Eur.

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal rozhodnutia určujúceho, že uznesenie č. 1 valného zhromaždenia spoločnosti žalovaného z 2. mája 2007 (ďalej len uznesenie č. 1 VZ) je neplatné z dôvodu nesprávneho postupu pri zvolávaní valného zhromaždenia, keďže proces zvolávania VZ bol v rozpore s čl. IX. ods. 3 spoločenskej zmluvy a § 128 ods. 1 a nasl. Obchodného zákonníka. Žalobca v priebehu konania rozšíril žalobu o určenie neplatnosti Dohody o skončení funkcie konateľa a Dohody o zániku zmluvy o výkone funkcie konateľa - obe z 3. mája 2007. Zmenu žaloby prvostupňový súd pripustil uznesením z 21. januára 2010.

Prvostupňový súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 29Cb/61/2007-184 zo 4. júna 2011 tak, že určil, že uznesenie č. 1 VZ je neplatné a v časti o určenie neplatnosti Dohody o zániku zmluvy o výkone funkcie konateľa a Dohody o skončení funkcie konateľa žalobcu žalobu zamietol.

Žalovaný podal proti vyhovujúcej časti rozsudku (určenie neplatnosti uznesenia č. 1 VZ) odvolanie, o

ktorom odvolací súd rozhodol uznesením č. k. 3Cob/289/2010-217 dňa 16. marca 2011 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec mu v zrušenej časti vrátil na ďalšie konanie.

V ostatnej časti rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť 20. júna 2010.

Prvostupňový súd v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu vykonal dokazovanie a dospel k názoru, že žalobca je v konaní aktívne legitimovaný. Pri posudzovaní samotného postupu pri zvolávaní valného zhromaždenia vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu, ktorý bol aprobovaný aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Obdo V 30/2001, keďže všetci spoločníci sa vzdali písomnej pozvánky, resp. netrvali na predpísanom postupe, dospel k záveru, že formálna vada bola pri zvolávaní valného zhromaždenia zhojená. Súd preto ustálil, že uznesenie č. 1 VZ spoločnosti žalovaného nie je možné vyhlásiť za neplatné, keďže nie je v rozpore so zákonom, resp. spoločenskou zmluvou.

Žalobca podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie v zákonom stanovenej lehote a navrhol, aby odvolací súd ho zmenil a určil, že uznesenie č. 1 VZ žalovaného z 2. mája 2007 je neplatné. Taktiež navrhol pripustiť dovolanie pre prípad, že odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdí.

V odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie, odňatie možnosti konať pred súdom spôsobené uznesením odvolacieho súdu sp. zn. 3Cob/289/2010 zo 16. marca 2011, polemizoval s právnym názorom odvolacieho súdu a s právnou vetou z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Obdo V 30/2001 z 29. októbra 2003 s poukazom na § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka. V odvolaní tiež uviedol, že zvolávať VZ spoločnosti mal len konateľ spoločnosti a ak VZ je zvolané v rozpore so zmluvou, resp. zákonom, ani rozhodnutia na ňom prijaté nemôžu byť platné. Tvrdil, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Obdo V 30/2001 nemožno na predmetný prípad aplikovať z dôvodu odlišných skutkových stavov. Prvostupňový súd sa mal zaoberať tým, či uznesenie VZ žalovaného z 2. mája 2007 je vôbec rozhodnutím prijatým na VZ.

Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že konateľ je len orgánom spoločnosti vykonávajúcim vôľu spoločníkov, zákon v § 129 ods. 2 Obchodného zákonníka pripúšťa aj zvolanie VZ bez konateľa.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací po prejednaní veci postupom podľa § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 2 a 3 verejne vyhlásil rozsudok. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto sa v odôvodnení obmedzil len skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Za podstatnú otázku pre posúdenie dôvodnosti odvolania odvolací súd považoval, či uznesením č. 1 VZ boli porušené práva žalobcu ako bývalého konateľa. Pri posudzovaní tejto otázky vychádzal z ust. § 125 ods. 1 Obch. zák., podľa ktorého valné zhromaždenie spoločníkov je najvyšším orgánom spoločnosti a do jeho pôsobnosti patrí okrem iného i odvolanie konateľa. Ide o rozhodnutie spadajúce do výlučnej kompetencie VZ.

V danej veci bolo nesporne preukázané, že VZ žalovaného uznesením č. 1 odvolalo z funkcie konateľa žalobcu. Teda VZ svojím uznesením realizovalo svoje právo spadajúce do jeho výlučnej kompetencie.

K námietke žalobcu, že postup zvolávania VZ spoločnosti bol v rozpore so spoločenskou zmluvou, keďže nebolo zvolané konateľom spoločnosti (čl. IX. ods. 3 spoločenskej zmluvy), čo nebolo dodržané a žalobca nemal možnosť sa na ňom zúčastniť, odvolací súd uviedol, že konateľ spoločnosti nie je členom (spoločníkom) spoločnosti, ktorý má právo vyplývajúce mu zo zákona alebo zo zmluvy zúčastňovať sa valných zhromaždení spoločnosti. Toto právo dáva zákon len spoločníkom spoločnosti a právom konateľa nie je povinnosť spoločníkov pozvať konateľa na Valné zhromaždenie.

Nedodržanie predpísaného postupu pre zvolanie VZ môže byť dôvodom neplatnosti uznesenia VZ, ale len

v prípade, ak by tento postup namietal spoločník spoločnosti, keďže spoločenská zmluva upravuje len práva a povinnosti medzi spoločníkmi. Preto dôvod pre návrh na určenie neplatnosti VZ by mohol mať len spoločník spoločnosti. Konateľ spoločnosti (žalobca) sa takéhoto dôvodu dovolávať právne relevantne nemôže, pretože nie je účastníkom spoločenskej zmluvy.

Naviac odvolací súd zdôraznil, že i v prípade, ak by sa neplatnosti uznesenia VZ dovolával spoločník vo vzťahu, ku ktorému nebol dodržaný formálny postup pri zvolávaní VZ, by táto formálna vada bola zhojená prejavom vôle spoločníkov o vzdaní sa písomnej pozvánky, t. j. že netrvajú na predpísanom postupe (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Obdo V 30/2001). Takýto prejav vôle spoločníkov odstraňuje formálnu vadu pri zvolávaní VZ a platí i voči konateľovi spoločnosti. Preto mal odvolací súd námietku žalobcu, že uvedený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa týka iných skutkových okolností, za nedôvodnú, keďže predmetný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa týka všeobecne zhojenia vady pri zvolávaní valného zhromaždenia.

Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou odvolateľa, že odôvodnením uznesenia odvolacieho súdu sp. zn. 3 Cob/289/2010 mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, a to pre názor odvolacieho súdu vyslovený v predmetnom uznesení, ktorý odvolateľ - žalobca nepovažoval za správny, taktiež poukázal na skutočnosť, že v rozsudku, proti ktorému podal odvolanie, je uvedené, že žalobca je v konaní aktívne legitimovaný. K tejto námietke odvolací súd uviedol, že aktívna legitimácia účastníka konania neznamena, že žalobca ako aktívne legitimovaný účastník musí byť v spore úspešný.

S tvrdením žalovaného, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia, aké jeho právo a ako bolo porušené, sa odvolací súd stotožnil a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle ust. § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu priznal úspešnému účastníkovi - žalovanému.

Proti tomuto rozsudku podal dovolanie žalobca v zákonom stanovenej lehote, pričom prípustnosť dovolania vyvodzuje podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Porušenie práva žalobcu konať pred súdom vidí dovolateľ : 1) v uznesení odvolacieho súdu č. k. 3Cob/289/2010-217, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa. Toto uznesenie považuje za zmatečné, nezákonné a nepreskúmateľné a bolo ním porušené právo dovolateľa na súdnu ochranu, 2) právne absurdné je tvrdenie odvolacieho súdu, že hoci žalobcovi hmotné právo priznáva právo na podanie žaloby, a jeho práva boli konaním žalovaného, resp. spoločníkov žalovaného porušené, nie je možné sa takéhoto porušenia práva v súdnom konaní domáhať, keďže neboli porušené práva spoločníkov, 3) rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., 4) odvolací súd neodôvodnil, prečo nepripustil dovolanie proti svojmu potvrdzujúcemu rozhodnutiu.

Dovolateľ následne podrobne rozoberá právnu otázku ustanovenia § 131 Obchodného zákonníka, prijímanie rozhodnutí spoločníkov na Valnom zhromaždení, ktoré musí byť zvolané spôsobom upraveným v zákone/spoločenskej zmluve.

Preto dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a zaviazal žalovaného na trovy dovolacieho konania tak, ako budú vyčíslené v konečnom rozhodnutí vo veci samej.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 240 ods. 1 O. s. p.), má náležitosti požadované v zmysle § 241 O. s. p., preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podľa § 242 O. s. p., pričom rozhodol v súlade s ust. §243a ods. 1 bez nariadenia pojednávania.

Dovolací súd, skôr ako pristúpil k vecnému prejednávaniu dovolania, skúmal, či dovolanie v predmetnej veci je prípustné.

Podľa ust. § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolania proti právoplatným rozhodnutiam odvolacích súdov podľa § 237 O. s. p. rozsudkom, vymedzených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p. a uzneseniam vymedzených v ust. § 239 ods. 1 a 2 O. s. p.

Dovolanie podané žalobcom smeruje voči rozsudku, a preto dovolací súd skúmal, či prípustnosť dovolania nie je založená v zmysle ust. § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p. a konštatoval, že podľa § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p. prípustnosť dovolania v predmetnej veci nie je daná, keďže rozsudkom odvolacieho súdu nebol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, rozhodnutie odvolacieho súdu sa neodchýľilo od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci, v rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, odvolací súd nevyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného právneho významu a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Keďže prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. je daná proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát, dovolací súd po preskúmaní veci konštatoval, že vady konania tak, ako ich má na mysli ust. § 237 pod písmenom a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. sa v konaní a ani v rozhodnutiach súdov nižších stupňov nevyskytli, a preto prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolací súd podotýka, že ani dovolať tieto vady nenamietajú.

Preto dovolací súd skúmal, či postupom alebo rozhodnutím súdov nižších stupňov nedošlo k vade podľa § 237 písm. f/ O. s. p., ktorú vadu namietajú aj dovolať.

1.) Dovolať namietajú odňatie možnosti konať pred súdom poukazujúc na uznesenie odvolacieho súdu sp. zn. 3Cob/289/2010 zo 16. marca 2011. Toto uznesenie odvolacieho súdu sa stalo právoplatným 28. apríla 2011. Žalobca v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. mohol do 28. mája 2011 voči nemu podať dovolanie podľa § 237 písm. f/ O. s. p., čo neurobil, a preto dovolací súd k námietke dovolať, že mu týmto uznesením odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom prihladiť nemohol.

2.) Dovolať namietajú, že na jednej strane mu hmotné právo priznáva právo na podanie žaloby, pričom na druhej strane názor odvolacieho súdu, že nie je možné sa takéhoto porušenia práva v súdnom konaní zo strany žalobcu domáhať, keďže neboli porušené práva spoločníkov, považuje za absurdný.

Námietku dovolať dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže odvolací súd, ako aj súd prvého stupňa priznal žalobcovi aktívnu vecnú legitímáciu na podanie predmetnej určovacej žaloby (§ 131 ods. 1 Obchodného zákonníka). Dovolací súd sa stotožnil s názorom odvolacieho súdu, že mať aktívnu legitímáciu v spore neznamená automaticky vyhovieť žalobe žalobcu. Žalobca v žalobe namietajú, že uznesenie č. 1 VZ bolo prijaté VZ spoločnosti - žalovaného na VZ, ktoré nebolo riadne zvolané a z tohto titulu je neplatné. Ustanovenie § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka zakladá právo žalobcovi, ako bývalému konateľovi spoločnosti, podať určujúcu žalobu na vyslovenie neplatnosti prijatého uznesenia na VZ, a to len z dôvodu, že toto uznesenie VZ je v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo stanovami. Do kompetencie Valného zhromaždenia tak, ako to správne uviedol odvolací súd v zmysle § 125 ods. 1 Obchodného zákonníka patrí medzi iným aj vymenovanie, odvolanie a odmeňovanie konateľov. Teda Valné zhromaždenie žalovaného neporušilo zákon, spoločenskú zmluvu, ak na zasadnutí Valného zhromaždenia prijalo uznesenie č. 1, ktorým odvolalo žalobcu z funkcie konateľa spoločnosti

žalovaného. K porušeniu práv žalobcu by došlo, ak by k jeho odvolaniu nedošlo na Valnom zhromaždení žalovaného. Zákon ani spoločenská zmluva nestanovujú právo konateľa byť pozývaný na VZ, resp. sa ho zúčastňovať. Takéto právo priznáva zákon, spoločenská zmluva iba spoločníkovi. Je pravdou, že spôsob zvolávania VZ upravuje Obchodný zákonník v ust. § 129, alebo je upravené v spoločenskej zmluve, ale prejavom spoločníka spoločnosti s ručením obmedzeným o tom, že netrvá na niektorej zložke predpísaného formálneho postupu pri zvolávaní valného zhromaždenia, môže byť formálna vada zvolania valného zhromaždenia zhojená prejavom vôle spoločníka (spoločníkov), vo vzťahu ktorému (ktorým) predpísaný formálny postup dodržaný nebol. Toto sa v predmetnej veci stalo a tým bola formálna vada spočívajúca vo zvolaní valného zhromaždenia žalovaného zhojená. Dovolací súd preto poukazuje nielen na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Obdo V 30/2001, ale aj na R. č. 80/2004.

3.) Dovolateľ namietol aj neodôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

Pri posudzovaní otázky, či odňatie možnosti účastníka konať pred súdom treba považovať aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostratok jeho odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), súdna prax nie je jednotná. Podľa jedného názoru nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu je tzv. inou vadou podľa § 242 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a za procesnej situácie, že nedostatky v odôvodnení spôsobujú jeho nepreskúmateľnosť, postup odvolacieho súdu, keď nerešpektoval zásady uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p., bráňa dovolaciemu súdu posúdiť správnosť preskúmaného rozhodnutia s dôsledkom, že konanie pred odvolacím súdom je zaťažené inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Druhý názor nepreskúmateľnosť rozhodnutia považuje za porušenie práva na spravodlivý súdny proces, ktoré napĺňa znaky odňatia možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/O. s. p.

Všeobecne možno uviesť, že právo na odôvodnenie rozhodnutia je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces zaručeného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), neznamená to však povinnosť súdu sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberať všetkými skutočnosťami, tvrdenými účastníkmi konania. Rozhodnutie nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia stanovené v § 157 ods. 2 O. s. p. a musí účastníkovi dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery ním namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

Dovolací súd posúdil odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom uviedol presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, pričom vo svojom odôvodnení sa náležite vysporiadal s argumentmi odvolateľa, ktoré boli pre jeho rozhodnutie rozhodujúcimi a z hľadiska rozhodovanej veci podal špecifickú odpoveď práve na takéto argumenty.

Dovolací súd preto dospel k záveru, že námietka dovolateľa, týkajúca sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu nie je dôvodná, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu má náležitosti vyžadované podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

4.) Dovolateľ tiež namietal, že odvolací súd nepripustil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku dovolanie a ani neodôvodnil, z akých dôvodov tak neurobil.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu je dovolanie prípustné podľa § 238 O. s. p. len v dvoch prípadoch, a to, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného právneho významu, a ak odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Oprávnenie vysloviť prípustnosť dovolania proti svojmu rozsudku patrí výlučne odvolaciemu súdu. Ak odvolací súd prípustnosť dovolania vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku nevysloví, dovolací súd nie je oprávnený skúmať, či ide inak o vec zásadného právneho významu a v tomto smere je dovolací súd viazaný názorom odvolacieho súdu. Možnosť odvolacieho súdu vysloviť prípustnosť dovolania proti svojmu rozsudku nie je závislá na návrhu účastníka konania. Ak však účastník konania návrh na vyslovenie prípustnosti dovolania podal, odvolací súd nie je povinný ho akceptovať a ani sa s ním

vysporiadať, t. j. zdôvodňovať, prečo ho nepripustil. Je len na zvážení odvolacieho súdu, či prípustnosť dovolania proti svojmu rozsudku vysloví alebo nie. Dovolací súd preto námietku žalobcu, smerujúcu voči nepripusteniu dovolania odvolacím súdom proti svojmu potvrdzujúcemu rozsudku, ako aj nezdôvodnenia, prečo tak neurobil, považoval za nedôvodnú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní dôvodov uvedených v dovolaní žalobcu, ktorými preukazoval, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) konštatoval, že k takejto vade konania v odvolacom konaní a ani v rozhodnutí odvolacieho súdu nedošlo, a preto dovolanie žalobcu z dôvodu, že jeho odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, ho podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol.

Keďže dovolanie žalobcu bolo odmietnuté, dovolací súd sa nezaoberal dôvodmi dovolateľa, smerujúcimi do merita veci.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., a to podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Trovy dovolacieho konania úspešnému účastníkovi - žalovanému nepriznal, keďže tento si ich v dovolacom konaní neuplatnil.

Toto uznesenie bolo prijaté dovolacím senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.